

Esoterische Kring 1968-1969
Nummer 10, 6 juni 1969

PARADOXEN

(Inleiding)

Goedenavond vrienden.

Wij hebben vanavond een gastspreker van een meer Oosterse instelling en dat betekent dat ik mijn inleiding daaraan moet aanpassen en ik zou vandaag willen spreken over bepaalde schijnbare paradoxen, die wij zowel in ons innerlijk leven, als in de wereld plegen tegen te komen. Het lijkt misschien niet erg esoterisch, maar u zult er wel achterkomen, dat het niet alleen esoterisch, maar ook magisch is.

Wanneer ik spreek over een God en ik neem aan, dat die God alle dingen beïnvloedt en die God gelijktijdig voor mij niet merkbaar is, dan is het eigenlijk een geloof, dat tegen de feiten ingaat zoals ik die zelf constateer. Aan de andere kant is er een regelmaat, een wetmatigheid in het leven, die ik mij toch niet kan voorstellen als volledig spontaan ontstaan. Maar is een regelmaat het product van een bewustzijn of niet? Wanneer wij ons in de esoterische en ook godsdienstige beschouwingen gaan begeven, dan komen wij voortdurend voor allerlei paradoxen te staan. B.v.: "Ik ben eeuwig", maar de meeste mensen die dat zeggen zijn doodsbang voor de dood. "God houdt van mij", maar gelijktijdig handelen ze alsof ze er allesbehalve zeker van zijn en geeft hun gedrag vaak eerder een angst dan een liefde voor God als antwoord. Er zijn zoveel van dergelijke ideeën en voorstellingen waarin je geen inzicht kunt krijgen, dat de enige methode om een antwoord te krijgen eigenlijk de zuiver persoonlijke is. Nu is een persoonlijk antwoord alleen te vinden aan de hand van eigen beschouwing. Men heeft methoden gevonden, waarbij het ontmaskeren van de schijnbare tegenspraken en de directe tegenspraken in het leven mogelijk is. In dit systeem wordt u niet geconfronteerd met het antwoord, zoals bij de meeste leerstellingen, maar alleen met de vraag.

Wanneer u zegt: "er is een God", dan zeg ik: "Waar is God". Vindt u zelf maar een antwoord. Maar vindt dat antwoord dan niet alleen maar als iets wat u veronderstelt, naar iets wat u kunt aantonen.

Wanneer u wilt spreken over magie, dan kunnen wij zeggen. Die dingen zijn magisch gezien mogelijk. Dan stelt u prompt daartegenover de vraag: "Wat is demonstreerbaar magisch." En dan blijkt, dat magie niet demonstreerbaar is. Dat is heel eigenaardig, eigenaardig, maar het is zo.

Op het ogenblik dat magie demonstreerbaar is, wordt zij eigenlijk een vorm van weten, wetenschap. Ze is niet meer magisch ze is eenvoudig een persoonlijk kunnen, een persoonlijke bereiking. En zo kun je doorgaan.

Nu zijn de stellingen, die wij vanavond te horen krijgen voornamelijk gericht op de mens, die vanuit zich dogmatisch en soms zelfs fanatiek dogmatisch denkt. Dat lijkt misschien wel een beetje verspild aan de hier aanwezigen, maar men kan nooit weten. Want zodra ik dus eenzijdig denk, alleen maar één kant van de medaille wil zien, zal ik prompt de andere kant van de medaille moeten ontkennen. Ik ontken dan niet alleen stellingen en mogelijkheden, maar ook feiten. Feitenblindheid is de aanleiding voor veel schijnbaar paradoxale instellingen en reacties. B.v. om meer vrede te hebben moeten wij meer wapens hebben. Dat is een paradox, wij kunnen het ontmaskeren, wij kunnen het verklaren, maar dan moeten wij niet meer uitgaan van het begrip vrede, maar van het begrip mens. Een verplaatsing van standpunt. Ben ik nu fanatiek, dan zeg ik: "Ik heb niets met die mens te maken, ik heb alleen met vrede te maken. En vrede kan alleen op deze of gene manier tot stand worden gebracht". Ben ik bereid – en dat is dus minder fanatiek – om over te gaan naar het denkbeeld de mens, hoe reageert de mens, dan kan ik misschien in die mens een mogelijkheid vinden om een vrede tot stand te brengen op vele manieren. Dan ben ik dus niet meer aan één procedure gebonden. De gastspreker die wij vandaag krijgen is dus iemand, die dus erg gericht is tegen dat eenzijdig bezien van de dingen. B.v.: Er is een wereld van de geest. Wij zullen in de wereld

van de geest leven. Ja. Maar weet u dat? Neen. U weet het niet, u gelooft het. Is het demonstreerbaar?

Op bepaalde punten zien wij demonstraties, die wij als zodanig aannemen. Is daarvoor geen andere verklaring mogelijk? Er zijn wel degelijk andere verklaringen mogelijk. Ik ga nog een stap verder en vraag mij af: waarom kies ik een bepaalde verklaring? En dan is het antwoord weer: omdat deze verklaring voor mij persoonlijk de meest aanvaardbare is. Voor mij persoonlijk is alles dus aanvaardbaar, wanneer het mijzelf bevestigt of bepaalde angsten of vrezes voor mij kan wegnemen.

In de procedure die wij vinden in de rituele magie komt ongeveer hetzelfde voor. Ik gebruik bepaalde spreuken en wapens en machtspreuken enz. niet alleen maar omdat ze macht zijn, ik gebruik ze vooral omdat zij mij zekerheid geven. De grote vraag is, wat is belangrijker? Mijn zekerheid of de middelen waaraan ik tenslotte die zekerheid ontleen. Ga je in die magie verder, dan kun je dat ook weer herleiden tot de mens zelf. Ga je naar de esoterie, dan worden wij geconfronteerd met enorm ingewikkelde leerstellingen. We worden geconfronteerd met allerhand denkbeelden omtrent de innerlijke mens, omtrent de opbouw van de sferen, onze relatie met de kosmos, de zin van het leven, maar als wij de dingen nagaan, dan blijken ze vaak erg paradoxaal te zijn, ze zijn schijnbaar in tegenspraak met al hetgeen wij feitelijk zien.

Waarom kiezen wij die dingen? Waarom vinden wij daarin toch een bron van kracht, een bron van waarheid? Alweer: Onszelf. De mens is het meest belangrijke werktuig dat de mens kan bezitten. Hij is een besef, maar hij is gelijktijdig een vervulling van het besef. Hij is een gerichtheid, een verlangen, maar hij is gelijktijdig de ontkenning of de vervulling ervan. Hij maakt zichzelf waar of hij weigert zichzelf waar te maken. In beide gevallen is hij zelf de oorzaak van al hetgeen hijzelf tot stand brengt.

Wanneer ik daarvan uit ga, dan kan elke waarheid die voor mij bestaat en niet feitelijk demonstreerbaar en bewijsbaar is, worden beschouwd als een veronderstelling of alleen maar een geloofsfactor. Zodra ik te maken heb met een geloofsfactor, een veronderstelling, die ik als zekerheid hanteer, kom ik tot eenzijdigheid. Ben ik nu bereid de feiten mijn geloof te laten corrigeren en daardoor ook mijn innerlijke reactie, mijn innerlijke erkenning, dan zal ik door die feiten langzaam maar zeker worden opgevoed tot een werkelijkheid. Ik zal meer van die werkelijkheid begrijpen. Op het ogenblik echter, dat ik mijn waarheid primair stel en alles onderdanig maak aan die waarheid, welke die ook moge zijn, zal ik alle feiten inpassen voor zover ze in die waarheid onder te brengen zijn. Ik zal alle andere feiten verloochenen of wegverklaren. Dan ga ik mijn geloof bewijzen door aan te tonen, dat het tegenbewijs dat feitelijk bestaat, in feite niet feitelijk aanwezig is.

Een paradoxale situatie vind ik b.v. bij de mens, die enerzijds weet, dat hij deel is van de oneindigheid en die anderzijds zich voortdurend gedrongen voelt een taak nu en op dit moment a.h.w. te vervullen. Wanneer die taak een deel is van mijn eeuwig wezen, dan heb ik de eeuwigheid om ze te vervullen. Ik heb geen haast nodig. Maar indien het belangrijk is, dat ik die taak nu vervul, dan ben ik kennelijk niet eeuwig, dan ben ik aan tijd gebonden, althans in enkele aspecten. Ook deze situatie brengt ons in moeilijkheden, vooral wanneer wij dan later nog te horen krijgen dat – en dat zal over een aantal jaren ook wel feitelijk te demonstreren zijn – dat tijd, ruimte, zwaartekracht e.d. allemaal als factoren kunnen worden beschouwd van één en hetzelfde, voor zover ze feitelijk zijn. Dat al deze factoren door ons persoonlijk worden beleefd en geïnterpreteerd, eerder aan de hand van een gewoonte-vorming dan aan de hand van een erkenning is ten dele al gedemonstreerd.

Wanneer ik eeuwigheid zeg, dan zeg ik: geen tijd. Eeuwigheid is niet de som van alle tijd, de eeuwigheid is iets wat eventueel alle tijd kan omvatten, maar dat in zich zelf geen verdeeldheid kent, zoals in tijd of geen volgorde of geen sequentie. Wil ik vanuit het standpunt eeuwig gaan denken, ook in een vervulling van tijd, dan kan ik op elk ogenblik, elk moment ingrijpen in die tijd, op elk daar gewenst moment. Ik ben dus, zodra ik eeuwig ben, in staat om 100 jaar geleden en 100 jaar in de toekomst beiden te benaderen of te veranderen en waar te nemen. Dat is een theorie, maar de paradox van het geval is nu, dat degenen die dat bereiken er kennelijk geen gebruik van willen maken. Waarom niet? Omdat elke verwijdering van het normale tijdsconcept, dat de mens heeft, gelijktijdig een groot gedeelte van de menselijke waarden en dus ook van het begrip voor de mensheid pleegt te vernietigen. Wanneer je dat gaat begrijpen, dan zie je dus in, dat wij een tweeledig bestaan hebben.

Enerzijds een tijdsbestaan, dat noodzakelijk is om een contact te hebben met anderen en daarnaast een eeuwig bestaan, dat in onszelf aanwezig is en dat weliswaar bepalend kan zijn voor onze reactie t.a.v. anderen en het andere, maar dat op zichzelf nooit een omschrijving kan vormen van het andere.

Voorbeeld: Het andere is b.v. een mens. Nu ben ik in de eeuwigheid. Dan is deze mens voor mij niet meer waar te nemen zoals hij in tijd bestaat. In de eeuwigheid kan ik alleen een volledig concept zien omvattende alle tijd, alle eventuele vormen of momenten van die mens in diens leven. Wanneer ik dus met die mens contact zou maken vanuit een eeuwigheidsbegrip, dan zou ik die mens aanspreken, niet alleen zoals hij nu is, maar op basis van wat hij geweest is en wat hij nog worden moet. Dingen die hij niet kent. Daardoor zal hij mij niet meer begrijpen, maar ook ik zal niet meer begrijpen waarom die mens zo onredelijk handelt, daar zijn totaalbeeld immers niet in overeenstemming is met de daad van dit ogenblik. De daad van dit ogenblik is voor mij te verwaarlozen, dat is onbelangrijk, omdat ze hoogstens een gedeeltelijke uiting geeft aan iets wat toch wel aanwezig is. Voor die mens is die daad van dit ogenblik de meest belangrijke, omdat hij zijn besef, of begeren van dit ogenblik, spontaan tot uiting brengt. En daardoor is het contact dus niet meer mogelijk.

Gaan wij nu nog verder denken, dan blijkt dus dat wij eigenlijk ook van God, als wij God als een eeuwige waarde zien, nooit een begrip kunnen verwachten voor de mens, zoals hij zichzelf ziet. Wanneer wij tot God gaan en wij vragen van God een begrip voor dit ogenblik, voor wat wij nu denken te zijn, dan zou dat alleen mogelijk zijn wanneer God in de tijd bestaat. Maar zodra hij eeuwig is en als zodanig totaal, kan Hij ons niet benaderen. Dan houdt dat dus voor mij in, dat elk contact met God alleen op een eeuwigheidsniveau kan plaatsvinden. Een eeuwigheidsniveau houdt dus in, dat je dus in jezelf het tijdsconcept moet verliezen voordat je de eeuwige waarde, die wij God noemen, kunt erkennen. Maar wanneer dat geldt voor God, die in Zijn totaliteit de eeuwigheid en al dat andere zou moeten zijn, dan moet dat ook gelden voor elk wezen, dat in zijn besef, zijn concept dus van bestaan, een visie heeft die meer omvat dan één moment tijd.

Voorbeeld: Wanneer ik in de sferen leef dan overzie ik iets van wat u tijd noemt en vooral heel veel van wat u energie noemt. En energie is ergens ook weer een norm, die in tijd te herleiden valt. Door mijn noodzaak mij bij u te uiten moet ik dus mijn besef afsluiten voor mijn eigen werkelijkheid, want anders kan ik niet met u spreken. Zelfs dan blijkt, dat mijn eigen gedachtengangen dus vaak voor u sprongsgewijze zijn, terwijl ze voor mij logisch zijn. Voor mij verbinden ze n.l. verschillende waarden in de ruimte, in de tijd, in de persoonlijkheid, die voor mij alweer een direct contact zijn, een lijntje a.h.w. Voor u echter zijn het losliggende punten, waartussen u de verbinding niet ziet. Dan moet ik dus deze punten weer gaan samenvoegen, samen praten eigenlijk, opdat u een relatie gaat zien. Maar voor u is die relatie niet logisch, niet natuurlijk. Voor u is de relatie die ik aanduid een constructie. Voor mij is het een feit en dat is het verschil.

Wanneer ik dus spreek vanuit mijn feiten, dan construeer ik iets, dat u misschien kunt bevatten, wanneer ik het duidelijk genoeg doe, maar wat voor u nog niet demonstreerbaar is. Wanneer u nu in contact komt met een geest van een andere wereld, of van een andere sfeer, dan kunt u dus dat concept van die geest nooit precies overzetten in uw eigen tijd, in uw eigen termen, in uw eigen wereld. U kunt alleen even tijdloos als die geest zelf – het ligt eraan hoe groot die tijdloosheid is – zelf ervaren en uw ervaring projecteren als een stimulans die in dit moment de interpretatie van het moment beïnvloedt.

Nu is het paradoxale dus dat enerzijds een geest met volledige zekerheid kan spreken over u, uw bestemming en uw leven, maar dat anderzijds voor u gelijktijdig die op feiten berustende prognose onjuist is. Zij is juist en onjuist gelijktijdig. Zij is juist zodra we de idee van tijd, van dit moment en de sequentie van tijd die wij als mens kennen, uitschakelen. Maar ze wordt onjuist zodra we datgene wat voor die geest een feit is, gaan interpreteren in de termen van vandaag, morgen en overmorgen.

Dit impliceert dus, dat ik niet alleen t.a.v. anderen, van sferen, van God eventueel die moeilijkheid zal hebben, maar ook wanneer ik in mijzelf doordring. Wanneer ik in mijzelf esoterisch bepaalde waarden ontdek en probeer ze te interpreteren in de termen van mijn eigen wereld, maak ik ze tot leugen. Want in mijzelf bestaan dus andere verhoudingen, waarbij tijd en nog wat andere waarden een rol spelen. En wanneer ik dat wil terugbrengen tot

de feitelijke beperktheid, die ik persoonlijk ervaar, is het mis. Nu kun je dus zeggen: ik kan mijn innerlijk en esoterisch ervaren zuiver stoffelijk uitdrukken als een geloof, als een intuïtie, maar nooit als een feit. Zodra ik probeer mijn innerlijke waarden als een feit uit te drukken vervals ik ze en daar ik in mijzelf dit als een volledige waarheid heb ervaren, zal ik trachten mijn gehele wereld aan te passen aan die waarheid, waardoor ik ook mijn wereld vervals. Hoe intenser ik dat doe – fanatisme – hoe groter de afwijking van mijn innerlijke en persoonlijke werkelijkheid is. En nu blijkt dan dat een mens, die die strijdigheid eenmaal in zich ontwikkelt, niet zijn esoterische waarde laat domineren, maar zijn materiele aanpassing, zijn rationalisatie a.h.w. Dat is het grote bezwaar, zodat een mens die een zeer hoog bewustzijn bereikt, zodra hij probeert om dit materieel uit te drukken, in veel grotere moeilijkheden komt te verkeren dan iemand, die veel minder ver is. Want hoe dichter de wereld die u in uzelf bereikt nog verwant is met de materiele wereld, hoe gemakkelijker het voor u zal zijn om, althans enige feiten en enige erkenningen over te dragen in uw wereld, zonder dat ze u meteen van de hele werkelijkheid vervreemdt. Hierbij wordt het dus nodig om een persoonlijke ontwikkeling te vinden, waarbij deze interpretatie, deze overdracht niet meer noodzakelijk is. En wij krijgen hier dus ook weer een paradox. De hoogste bewustwording kan slechts bereikt worden, indien wij bewust onze omschrijving en realisatie van ons innerlijk ervaren beperken. De uitbreiding wordt bereikt door beperking. Dat klinkt gek, maar in deze zin is dat dus waar. De leraar waarmee wij zo dadelijk te maken krijgen is dus iemand, die die studie op aarde al heeft bedreven en die sindsdien een kei is geworden in het vinden van een synthese. Een synthese tussen werelden, die niet meer gebaseerd is op interpretatie, omschrijving en erkenning, maar die gebaseerd is op het scheppen van een analogie.

Wanneer ik innerlijk in een sfeer een bepaalde kracht, een bepaalde verhouding erken, dan moet ik mij niet afvragen hoe ik dat stoffelijk kan vertalen, maar ik moet een stoffelijke situatie opzoeken, waarin ik een gelijke gevoelswaarde krijg. Dat klinkt een beetje vreemd, maar het blijkt te doen en daarnaast heeft hij – en dat is misschien nog veel erger vanuit uw standpunt – ondervonden dat elke benoemde erkenning, die hij op een hoger niveau ervaart als een onbenoemde erkenning – dus als een niet omschreven erkenning volledig bruikbaar is op een lager niveau. Het is natuurlijk moeilijk voor een mens om zich dat voor te stellen. Ik zal proberen u een voorbeeld te geven. Er is een geestelijke Kracht. Laat ik die – vergelijkend – een naam geven: Emerald. Die kracht heeft een zekere werking, een zekere inhoud. Die werking en die inhoud geldt in alle sferen. Maar wil ik haar in een lagere sfeer hanteren, dan moet ik de bepaling 'Emerald' ervan af laten en moet ik alleen komen tot een realisatie van de gevoelswaarde, die ik – toen ik haar volledig kende en kon omschrijven – heb toegekend. De stelling die daarbij geldt is deze: Al datgene wat ik innerlijk erken en op gevoelsbasis associatief weet over te dragen naar een andere wereld, zal, mits ik het niet als een omschreven en definitieve werkelijkheid hanteer, maar slechts een uit mijn persoonlijkheid voortkomende kracht, in elke sfeer en wereld hanteerbaar en bruikbaar zijn.

Dan krijgen wij daarbij nog een andere moeilijkheid. In mijzelf esoterisch of magisch gezien – maak ik een indeling. Ik zit altijd met licht en duister. Licht en duister zijn onderling verwisselbare waarden. Een krankzinnige stelling, je zoudt bij wijze van spreken licht kunnen maken door een lamp uit te doen. Dat is voor u niet helemaal denkbaar. Maar wanneer wij zeggen dat het duister, waarover wij innerlijk spreken, een actieve kracht is, dan kunnen wij dus van de actieve kracht – lichtstraling – overgaan naar de evenzeer actieve kracht – niet lichtuitstraling – maar dat is dan wat anders. En wanneer ik beiden voor mijzelf definieer als mogelijkheid tot waarneming, kan ik in beider trillingsbereik waarnemen.

Nu kunt u zich dus voorstellen dat licht en duister, goed en kwaad, hemel en hel, geest en stof eigenlijk waarden zijn, die in elkaars plaats kunnen treden. Maar dat kan alleen in mijzelf. Ik kan dat dus niet buiten mij doen. Alleen in mijzelf. Mijn waarneming kan dus in de materie geestelijk zijn, in de geest materieel. Maar alleen door het wisselen a.h.w. van mijn waardering, van noem het maar, trilling. Door deze methode – en dan komen wij weer bij onze gastspreker terecht – hoop ik dat ik meteen iets duidelijk maak over hem en zijn wijze van redeneren – die gaat dus uit van het standpunt, dat wij het onderscheid nodig hebben – wij moeten wel zeggen er zijn twee dingen, en noem die dan maar licht en duister – mits wij de benaming niet als eigenschapsbepalend zien.

Hij zegt dus: wat vandaag goed is kan morgen kwaad zijn en omgekeerd. Dat is heel begrijpelijk voor u, want dat maakt u zelf ook wel mee. Hij zegt wat vandaag een noodzaak is, is morgen niet alleen overbodig, maar het is zelfs hinderlijk. Je moet dus elk ogenblik op

zichzelf waarderen en je moet daarbij de tegenstelling, die in jezelf bestaat – tussenwaarde – niet zien als een gerichtheid van je persoonlijkheid, maar als de mogelijkheid om verschillende waarden en kanten van je persoonlijkheid afwisselend in het spel te brengen, precies zoals het nodig is. En ook dat is een klein beetje magie, want één van de meest gekke dingen, die je kan tegenkomen is wel een magiër, die zwarte magie bedrijft en begint met God met al zijn heilige namen aan te roepen. Maar omgekeerd kennen wij de wit-magiër, die een bezwering heel rustig begint met een reeks namen van demonen. Kennelijk gaat het hier niet om de namen, die worden aangeroepen, of de krachten, waarmee men werkt, het gaat er om hoe men er zelf tegenover staat. Eén van de meest belangrijke punten in de esoterie is dus dat je begrijpt, dat de dingen niet bepaald worden door een vaste maatstaf, maar dat een tegenstelling algemeen zal bestaan en in jezelf wordt erkend, terwijl de betekenis van de tegengelden voor jou variabel is en afhangt van je eigen instelling daar tegenover.

De grote moeilijkheid daarin voor u is, dat u zegt: ja, maar wij hebben vaste dromen nodig, een vaste hantering. Nu zeg ik: ik heb een vaste hantering, maar dan moet ik verwisselbare waarden hebben. Heb ik vaste waarden, dan moet mijn persoonlijke houding verwisselbaar hanteerbaar worden. En deze grote moeilijkheid zal de mens afstoten vaak, om dit in de praktijk te brengen. We hebben echter met een gastspreker te maken, die dit als systeem beschouwt en dit buitengewoon belangrijk vindt, dus wij moeten even weten waar het over gaat.

Nu denkt en weet de gastspreker wel, dat ik niet alleen licht en duister met elkaar kan verwisselen, maar dat ik op deze wijze eindigheid en oneindigheid met elkaar kan verwisselen. Tegenover oneindigheid bestaat dus het minimum moment van bestaan. Elke gradatie van ervaring in oneindigheid kan worden uitgedrukt in een gradatie van kort bestaan. Enzovoort. Deze tegenstellingen zijn dus t.a.v. elkaar hanteerbaar en ik meen, dat de overdracht van de innerlijke waarden, die de eeuwigheid benaderen, op deze manier toch in de tijd mogelijk is. Niet door een volledige overdracht van de waarden, zoals die in de eeuwigheid bestaan, maar dus door een projectie, waarbij de betekenis kan worden afgelezen in een andere tijdsverhouding. De betekenis is een innerlijke en daar zult u wel het één en ander over horen.

Een paradox op aarde kun je het beste oplossen door haar te ontleden in haar bestanddelen. Zo gaat het met de stelling van de eeuwigheid eigenlijk ook. Wanneer wij met de grote kosmische wetten in contact komen, met allerlei eeuwige waarden, dan kunnen wij ze meestal niet helemaal begrijpen. De strijdigheden daarin kunnen wij oplossen, wanneer wij begrijpen wat gesteld is aan de ene kant en wat gesteld is aan de andere kant. Er zit dan meestal een fout in en die fout is meestal gebaseerd op ons concept. U kent dat bekende fabeltje van die slak, die harder loopt dan het paard, omdat het paard steeds de helft aflegt van de afstand tussen startpunt paard en slak in dezelfde tijd. Op een gegeven ogenblik kom je zover, dat je zegt: ja, het is steeds hetzelfde, het paard blijft achter, Maar als je de verhouding paard-slak bekijkt, dan komt er een ogenblik dat het paard die afstand niet meer kan afleggen, omdat het of over de slak moet heengaan, of stil moet blijven staan. Dan zie je waar de fout ligt. En wanneer ik spreek over Gods eeuwige liefde en ik kijk naar de haat in de wereld en alle ellende dan kor ik tot de conclusie, dat ik ergens een fout maak. Die fout die ik maak zal dan waarschijnlijk zijn, dat ik mijn begrip van liefde projecteer naar een godheid toe en dat het principe liefde, zoals het in God bestaat in ieder geval een andere inhoud heeft dan bij een mens. Heb ik dat eenmaal begrepen, dan kan ik weer verder. Zeg ik dat oorzaak en gevolg een eeuwige wet is, dan heb ik volkomen gelijk, maar ik verwaarloos het feit, dat elk gevolg in zichzelf een oorzaak is, zodat er een keten bestaat, die eigenlijk niet beïnvloed zou kunnen worden, totdat ik mij realiseer, dat elke keuze – dus wel een oorzaak – en gevolgrelatie met zich brengt, maar dat de keuze bepalend kan zijn zonder dat oorzaak- en gevolg op zichzelf een vastgelegde en in één richting in elkaar vloeiende waarden zijn. Je kunt de strijdigheden wel oplossen en in uw eigen leven zal precies hetzelfde zijn. Mag dit nu wel of mag dat nu niet. Dan moet u niet zeggen: mag het? Een verkeerde benadering. U moet zeggen: wat zijn de consequenties. En dan komt u tot de conclusie dat 'mag niet' veelal betekent een reeks van consequenties, die onaanvaardbaar zijn voor u. En dat 'mag wel' betekent, dat u die consequenties toch wel neemt. En dat is het hele verschil.

En zo hebt u uw eigen ideeën van wat hoort en wat niet hoort. Wat hoort is datgene wat past in uw gewoontepatroon. Wat niet hoort is alles wat er strijdig mee is. Als je zo gaat ontleden, dan kun je je eigen wereld reëler bezien. Je gaat niet meer zo sterk partij kiezen. Je blijft toch

wel je zelf, maar je weet nu in ieder geval waarom. Waarom zeg ik kwaad, waarom zeg ik goed. Waarom strijd ik tegen het één en aanvaard ik zonder meer het andere. Het komt uit jezelf voort, uit je behoefte element uit je gewoonte, uit je persoonlijkheid, je denkwereld. En als je dat eenmaal geformuleerd hebt dan vellen de strijdigheden weg. En zodra wij geen strijdigheden meer hebben, dus in de wereld rond ons, in de interpretatie van het leven, dan kunnen wij ook zonder strijdigheid de emotionele impuls van een hoger geestelijk niveau in onszelf aanvaarden wanneer het tot uitdrukking komt op materieel niveau. Wij hebben niet meer de behoefte om het te formuleren. Vrij kunnen het aanvaarden, omdat wij nu weten, dat de persoonlijkheid, dat het ik eigenlijk bepalend is. En als wij dat ik dan maar voldoende kennen, dan volgt de rest daaruit a.h.w. vanzelf.

Zelfkennis is dus een zeer belangrijk punt. U zult waarschijnlijk de gastspreker daar heel weinig over horen zeggen. Hij gaat van het standpunt uit dat zelfkennis iets is waar je wel over kunt praten, maar wat je iemand niet kunt aanpraten. Zelfkennis is de dénuement van de maskerfiguur die men van zichzelf heeft gemaakt. Het is de erkenning van de feitelijke, nu kenbare relaties, tussen wereld en ik. En zodra dat ontstaan is, zegt hij: dan komt de rest vanzelf. Maar wanneer ik op een hoger niveau begin en ik erken de paradoxale verhoudingen tussen mijn geloof en de innerlijke ervaringen en ik ontleed die, dan kom ik ook bij mijzelf terecht, dan ken ik mijzelf ook. Hij neemt dus aan dat dat één pot nat is.

Alles bij elkaar genomen zou men toch kunnen zeggen een mens heeft eigenlijk veel meer mogelijkheden, dan hij zichzelf toekent. Wanneer je weet waarom je de dingen doet is dat heel prettig. Maar als je nu ook weet, wat de oorzaak is, wat de ondelen zijn van die rede. De rede, die je geeft voor je gedrag is meestal een gestalt, opgebouwd uit een groot aantal, in het ik bestaande, maar bewust of onbewust vermeden factoren. En op die manier moet je opbouwen naar de innerlijke erkenning, de innerlijke waarheid en ook de wetmatigheid van het innerlijk. En een wet weer te geven voor het innerlijk is natuurlijk uitermate moeilijk. Wil ik het doen voor iedereen, dan moet ik het zo algemeen formuleren, dat het geen nut heeft, doe ik het op een zuiver persoonlijke basis, dan is het eveneens onnut, omdat het dan voor een enkeling past, maar nooit voor het geheel. Toch zou je kunnen zeggen er is een wet, omdat n.l. de verhouding tussen je hoogste geestelijke bereiking en je materiële uitdrukking gelijk is aan de conflictmogelijkheden die op het laagste niveau ontstaan. Hoe hoger ik geestelijk sta, hoe groter het aantal conflictmogelijkheden, dat ik in de materie veroorzaak. En die conflictmogelijkheden op zichzelf kunnen dan ontleed worden in heel veel reële kleine feiten, plus een emotie, die onverklaarbaar is. Deze emotie is de afstelbaarheid op het hogere ik. U ziet, het is niet helemaal een wet, maar het is bruikbaar. Wanneer u datzelfde wilt gebruiken voor energie komt dat op hetzelfde neer. Ik heb heel veel mogelijkheden en heel veel fantasieën, ik kan een tweede werkelijkheid opbouwen met al wat erbij komt, maar ergens is het emotionele kracht, want alles wat ik mij wil voorstellen, alles west ik wil bereiken, dat bestaat dus uit de erkenning van de wereld, waarin ik leef en de wenselijkheden die daarin voor mij bestaan of voor een ander, maar er is ook een bepaalde gevoelsbenadering bij en die gevoelsbenadering is dus eigenlijk de verbinding, de stroomdraad waar vanuit een hoger niveau kracht kan worden onttrokken.

Wanneer je uittreedt, om een ander voorbeeld te nemen, dan is uittreden op zichzelf het ingaan in een bepaalde wereld, en het daarin waarnemen. Maar die waarneming geschiedt dus geestelijk, niet materieel. Elke overdracht is dus enigszins vervalst. Er gaat veel teloor, er wordt veel anders geïnterpreteerd, meestal in overeenstemming met wat je denkt. Maar als je nu dus uittredingen regelmatig zou maken en je zou nagaan wat daarin de emotionele inhoud is, dan blijkt dat als je die feiten een klein beetje verwaarloost en je op de emotie richt, die emotie op dit moment in je eigen leven ook een grote betekenis heeft. Daardoor is het mogelijk je heden en je nu bestaande mogelijkheid, aan de hand van die uittredingen, die misschien een heel ander doel hebben gehad, te definiëren. Dit is mijn ogenblikkelijke afstemming, mijn gerichtheid en nu ik die eenmaal weet, wat is het element wat het meeste voorkomt in die uittredingen. Oh, dat is dus dat; mijn rationalisatie ervan of mijn weergave daarvan.

Zo kun je langs die weg van ontleding, het ontcijferen van schijnbaar paradoxale gebeurtenissen, krachten en invloeden, werkelijk komen tot een bewust hanteren van jezelf. En ik geloof dat u dat als één van de grote punten van de esoterie, van de magie, ja van het hele leven moet zien. Want wat is een mens waard, die door zichzelf voortdurend wordt voortgedreven en opgejaagd zonder dat hij in staat is de zaak te begrijpen en daardoor juister,

rationeler misschien, te richten en te gebruiken. Waarom zou je aan bepaalde delen van je bestaan, van je leven ontvluchten, wanneer je je ik eenmaal kent. Wanneer je de basiswaarden van het ik kent, dan kun je de verschijnselen rond het ik accepteren en daarmee ook de relatie die tussen jezelf en het andere bestaan heeft, bestaan zal of bestaat.

Je komt dan tot een aanvaarding van de feiten, waarbij angsten en begeerten e.d. nog wel bestaan, maar voor het ik zelf hun belangrijkheid verliezen. Ze worden constatering van verhouding i.p.v. dwingend opgelegde drijfveren. En zodra ik dus geen dwingende drijfveren meer heb kan ik wat bewuster, wat reëler leven en dan kan ik ook die hogere geestelijke waarde, die emotie gemakkelijker tot uitdrukking brengen. De volledigheid van het leven en van de ervaring is dan het resultaat van een samenwerking, van het ik op zijn hoger niveau, zijn hoger geestelijk bewustzijn dus, plus zijn materiele mogelijkheden en zijn materiele erkenning. De feiten zijn dan niet zo belangrijk, maar de emotionele overdracht die bestaat, bepaalt de verhouding tot een grotere wereld en uw eigen kleinere wereld. Uw verhouding in een meer tijdloos, althans in tijd veel ruimer en anders bemeten wereld, komt in overeenstemming met die van uw eigen wereld, zodat de waarden van uw eigen wereld naar die grotere wereld kunnen worden overgebracht, terwijl dat korte moment dat uw wereld, uw materiele wereld, is t.a.v. het grotere geheel, toch zeer veel van de mogelijkheden en krachten van de grotere kunnen worden gemanifesteerd. En dan ontstaat dus de eenheid van persoonlijkheid, die langzaam maar zeker voert naar de z.g. onthechtheid, waarbij men dus vrijelijk en vanuit zichzelf kan reageren, niet gebonden is aan anderen en misschien noemt men dat dan een toestand, die dicht bij het Nirwana ligt, vergelijkend. Maar het komt er wel op neer, dat wij onze daadgebondenheid in de tijd zoals wij die zelf kennen, kunnen verwisselen voor een persoonsgebondenheid in een grotere, meer omvattende wereld.

Ik heb het u wel moeilijk gemaakt, vanavond, maar er zit veel in dat u hebt begrepen en die paar dingen, die u wel begrepen hebt, werk daar mee. En probeer nu niet dat, wat u niet begrepen hebt, zonder meer ook te gebruiken, want dat is riskant. Wanneer u later deze les bestudeerd hebt, zult u zien dat het niet zo ontzettend moeilijk is als het lijkt. Ik hoop, dat de lezing van de gastspreker veel interessanter zal zijn, veel eenvoudiger en daardoor voor u waarschijnlijk emotioneel gemakkelijker aanvaardbaar.

PARADOXEN

Goedenavond vrienden. Ik ben hier maar daarom ben ik hier niet. Want wanneer ik hier ben, kan ik niet hier zijn, omdat hier zijn, zoals ik nu ben, iets anders is dan aanwezig zijn, zoals u hier-zijn interpreteert. Een kleine grap. Want een mens die niet kan wenen, kan ook niet lachen. Maar wanneer ik lach, ween ik soms. Soms is lachen wenen. En soms is wenen een lach. Wie kent in de doolhof van zijn eigen wezen de juiste weg? Wat ik uit is niet wat ik ben, maar mijn uiting is een weergave van mijn zijn.

Altijd weer worden wij gelijktijdig oud en jong. Gij die zeer oud zijt, begint jong te worden. Want geboorte is dood en dood is geboorte. Hoe raadselachtig klinkt deze taal. Maar waarom zou zo'n taal raadselachtig zijn? Waarom zou men zich voortdurend vermoeien met het constateren van vaste feiten en vaste waarden, wanneer voor mij het enig belangrijke is: dat ik leef. Hoe ik leef is minder belangrijk dan dat ik leef. En wanneer ik leef, ervaar ik. Maar ervaring is geen constateren van feiten. Mijn ervaring is mijn gevoel dat juist of weent of misschien beiden tegelijk. Ik weet niet eens waarom. Waarom kies je uit een hele wereld enkele dingen en noem je die dierbaar? Waarom kies je uit een hele wereld enkele dingen en noem je die verwerpelijk? Misschien is het verwerpelijke u zo dierbaar, dat ge het vreest. En misschien noemt ge iets dierbaar omdat ge er angst voor koestert. De mens die zichzelf kent, is meer dan mens. De mens die zichzelf durft leven is op de weg om meer dan mens te zijn. Maar hij, die weigert zijn menselijkheid te erkennen, is minder dan een mens.

De kern van al wat ik deze avond met u zou willen bespreken, is eigenlijk heel eenvoudig. U hebt gevoelens. Die gevoelens kunt u misschien ontleden. Maar als u zo ontleedt, neemt u de waarde er van weg. De gevoelens, die u koestert van welke aard dan ook, zijn belangrijker voor u dan de dingen die er zijn. Nu is de weg naar onze persoonlijke waarheid een weg, die gaat over onze persoonlijke gevoelens. Alles wat in de wereld, wat in mijn leven, door mijn

gevoel wordt gewaardeerd, is een deel van mijzelf. Al datgene, wat mij onverschillig laat kan ik wel zien, misschien beleven, maar het is geen deel van mijzelf. Het eerste wat je moet leren is jezelf te zijn.

En jezelf zijn betekent onderscheid maken tussen de dingen, die je mede gevoelt en de dingen, die je niet gevoelt. Heel vaak zoeken wij in de wereld door onze gevoelens slechts onszelf. Maar als wij onszelf vinden is dat het enige wat telt. Ik ben onbeperkt door mijn beperkingen. Want warmer ik mijn beperkingen niet zou aanvaarden, dan zou ik niets kunnen en ik zou niets zijn en niets gevoelen en beleven. Maar nu ik mijn beperkingen aanvaard, kunnen mijn gevoelens mijn beperkingen aanmerkelijk overstemmen. Wie zichzelf wil leren kennen moet daarom eerst beginnen de onvermijdelijke beperkingen van zijn zijn en van zijn gevoel te aanvaarden. Daarna moet hij zich afvragen "hoe voel ik in mijzelf". De betekenis, de mogelijkheid, de waarde. Vind ik hierop een juist antwoord, dan heb ik een antwoord gevonden, dat voor mijn hoger leven zo goed geldt als voor mijn dagelijks bestaan.

Het is niet zo moeilijk om praktisch te werken aan deze éénwording van hoogste geestelijke voertuigen en laagste stoffelijke mogelijkheden. Wanneer wij onze gevoelswaarde daarbij maar eerst primair stellen. Dan pas kunnen wij door het vervangen van onze onmogelijkheden, door het mogelijke leren, wat wij in een hogere wereld betekenen.

En die betekenis, die wij hebben in een hogere wereld, zal op aarde misschien nooit geheel worden uitgedrukt, maar zij is zeker meeromvattend dan al wat ik hier bezit. Zo zal zij, zelfs beperkt in mijzelf tot uiting komende, mij verheffen boven de beperkingen en begrenzingen die ik als zodanig ervaar.

Het is goed om te spelen als een kind. Een kind speelt en ervaart en vraagt zich niet af: waarom. Nu moet u zich nooit afvragen waarom, wanneer het gaat om jezelf. Waarom is het wapen, waarmee wij onze wereld kunnen beheersen. Het is gelijktijdig de keten, waarmee wij onze persoonlijke bewustwording vastleggen.

Vraag nooit wanneer het jezelf betreft waarom. Ken uw wereld, maar aanvaardt jezelf.

Als u zichzelf aanvaardt, dan zult u niet slechts uw wereld kennen, maar u zult ook de wereld kunnen aanvaarden in verband met wat je bent.

Een vogel vraagt zich niet af hoe hij zijn vleugels moet houden om te vliegen. De vogel zegt: ik moet vliegen, dat is mijn aard. Maar terwijl hij vliegt ziet hij de aarde beneden zich en daardoor heeft hij mogelijkheden, die hij zonder dat niet zou hebben.

De wijsgeer overpeinst alle dingen. Maar er komt een ogenblik, dat zijn wijsheid het hem onmogelijk maakt om te zien naar wat de werkelijkheid hem toont.

Wie zich in de geest zo hoog verheft, dat zijn inspanning daarop is gericht, kent de wereld niet meer en wie de wereld niet ziet kan zich niet waarlijk geestelijk verheffen.

Wij zijn door wat wij zijn als gevangenen van onszelf. Niets kan ons zozeer ketenen als het wanbegrip omtrent ons eigen wezen. Maar als wij vrij willen zijn, dan zullen wij eerst onszelf moeten aanvaarden. Als je jezelf aanvaardt ben je niet meer gebonden aan jezelf. Je bent als de vogel, die zich niet afvraagt: hoe zal ik mijn vleugels houden om te vliegen, maar die zegt: ik vlieg en zie.

De wereld is vol van vreemde tegenstellingen en onverklaarbaarheden. Maar niets is onmogelijk. De zon kan lachen. U kunt haar geschater aan de hemel zien, wanneer ze verduisterd is. De maan kan toornig zijn. Haar toorn is een licht, dat ons vreemd kil stemt. En toch is de zon een bal van gloeiende massa en gassen en is de maan een dode wereld, die schijnbaar geen ziel heeft. Voor ons echter kan de zon lachen en kan de maan toornig zijn. Waarom zouden wij ons afvragen, waarom de maan toornig is of de zon lacht? Laten wij ons afvragen waarom wij de mogelijkheden, die de zon lachende, de maan toornig ons geeft, niet gebruiken.

In uw leven is elk moment vol van oneindige mogelijkheden. Maar als u uzelf niet wilt aanvaarden, wanneer ge weigert in te dringen in de werkelijkheid van uw persoonlijkheid, dan laat ge het moment in overwegingen voorbijgaan. En dat is datgene wat ge dan betreurt en in het betreuren van de gemiste mogelijkheid mist ge de volgende.

Wie waarheid wil vinden kan dit eenvoudig doen. Zo eenvoudig, dat ik aanneem, dat ge allen in staat zoudt zijn, als ge zoudt willen, die grotere waarheid te vinden in uzelf, van uzelf. Luister:

Wat aanvaardt ge in de wereld? Wat begeert gij in uw wereld?

Wat wijst ge af in uw wereld, wat zijn uw gevoelens, wat zijn uw redenen? Wat ge afwijst en wat ge begeert samen zijt gij. Wat ik ben is de verklaring voor al mijn denkbeelden. Als ik in mijn denken aan het Hogere rekening houd met wat ik geleerd heb omtrent mijzelf, zal ik elke hogere wereld naar waarheid voor mijzelf beleven. Elke beleving brengt in mij een gevoel van vreugde of van treurigheid. Ervaar ik vreugde, zo vraag ik mij af: wat ontbreekt mij nu. En ik weet wat de treurigheid van die andere wereld is. Ben ik treurig, dan vraag ik mij af: wat begeer ik nu en ik weet wat mij ontbrak in die andere wereld aan vreugde. Zo leer ik mijzelf bewegen in alle werelden en in mijzelf ontstaat een beeld, waarin elke wereld en elke mogelijkheid zijn plaats heeft. Niet een vaste plaats, maar een plaats in mijn gevoelens en daardoor een mogelijkheid om te werken, te reageren.

Luister: Wanneer ik studeer om te weten hoe de regen ontstaat, hoe zij in wolken trekt en waarom zij valt en hoe zij valt, kan ik de regen niet roepen. Maar als ik voel: nu kan het regenen, of wanneer ik voel nu is regen mogelijk, kan ik regen roepen.

Wie is nu wijzer, hij die verklaren kan waarom het water weg blijft, dat de akker vruchtbaar moet maken, of hij die niets verklaren kan, maar het water kan aantrekken, dat de akker vruchtbaar maakt? Ik kies altijd voor degene die bereikt. Het lijkt schoon om in stilte te zitten, te midden van de beelden, om nederig te wachten tot het ogenblik, dat je moogt spreken of dat je de rijst wordt gegeven, die je nuttigen moogt. Maar wanneer je dan weggaat, wat heb je dan bereikt? Ben je sterker? Neen. Zij, die om zich te sterken hurken achter de beelden van heiligen en doden, zijn zwakker, wanneer zij heengaan. Slechts hij, die zich niet afvraagt: het is goed om hier te zitten, om nederig te zijn, maar die rustig zijn gevoelens, die wereld van goden, van helden en heiligen laat omhelzen, vindt de rust, waardoor hij meer zal zijn wanneer hij weggaat. Hij is de enige, die naar waarde heeft gebeden of geleefd.

Hoe kunt gij naar waarde leven, wanneer uw waarde alleen een denkbeeld is? Pas wanneer uw waarde een gevoel is, dat het u met of zonder denkbeeld mogelijk maakt om iets te zijn, hebt ge wat bereikt. Tel uw bereikingen, tel uw vreugden en uw ergernissen en u kent uzelf. Ken uzelf, en ge kunt in uzelf stijgen naar die krachten die u nodig hebt. Droom niet van de tijd, dat ge verheven zult zijn, maar verhef u door nu meer te leven wat ge zijt.

Vrede is in de mens het evenwicht tussen lachen en wenen. Vreugde is in de mens een onevenwichtigheid tussen bezitten en niet bezitten. Lijden is in de mens onevenwichtigheid tussen aanvaarden en niet aanvaarden. Waarom zouden wij onevenwichtig zijn? Wanneer wij vrede hebben zal onze vreugde ons nooit overmeesteren en ons lijden zal ons nooit beheersen. Wanneer wij vrede hebben, dan zal onze onwetendheid ons weten nooit ontmaskeren, en zal ons weten niet verdrinken in onze onwetendheid. Vrede is het antwoord.

Ik zeg u, dat er veel werelden zijn, die u niet kent. En toch zijt ge allen die werelden en deel van die werelden. Er zijn vele levens, die ge vergeten hebt en er zijn vele levens, die ge nog niet ontmoet hebt. En toch zijt ge al die levens tezamen, ook nu. Ge zijt alle dingen en omdat ge alle dingen zijt, kunt ge slechts één ding beseffen: wat ge meent te zijn. Vergeet een ogenblik wat ge meent te zijn, en ge zult zijn. En dan komt de emotie, dan komt de ervaring, de stuurkracht, de beleving, waardoor ge uit wat ge werkelijk zijt. Het is beter één ogenblik in waarheid te zijn, want dat is eeuwig, dan duizenden jaren te leven in onwaarheid of verbrokkelde waarheid. Want die dingen vergaan. Het is beter om te sterven en uitgeblust te zijn, wanneer er in u de herinnering van leven bestaat. Want ziet, wanneer wat ge nu ik noemt vergaan is, blijft uw herinnering van vreugde bestaan en noemt zich ik. Het is beter geboren te worden dan als een droom te leven in werelden, die langzaam hun kleur verliezen omdat zij één gevoel zijn, zonder meer. Want uit de veelheid van belevingen vinden wij meer werelden in onszelf. Uit de wereld rond ons puren wij altijd de wereld in onszelf. De wereld in onszelf bepaalt wat wij kunnen puren uit de wereld rond ons.

Vrienden, wilt ge eeuwig zijn, besef dan, dat ge uw tijd moet gebruiken. Wilt gij een hoog bewustzijn hebben, vrienden, verloochen dan niet, wat ge nu gevoelt in uw wereld. Wilt ge kracht bezitten, vrienden, erken dan de zwakheden, die ge normaal bezit. Zo eenvoudig is het.

Er zijn geen woorden om u duidelijk te maken wat er in u leeft. Maar als de bergen dansen, zijn de mensen versteend. Daarom, laat de bergen niet dansen, opdat gij zelf bewegen kunt. Als de zeeën uitdrogen, zult gij zeeën moeten voortbrengen. Maar wie zeeën voortbrengt, vergeet wie hij is. Laat dus de zeeën niet uitdrogen. Wanneer een bloem zich ontplooit, begint zij te verwelken. De bloem, die begint te verwelken begint reeds het zaad te vormen van de bloem, die zich morgen zal ontplooien. Zo zijt gij. De bloem vraagt zich niet af: waarom ontplooi ik mij. Vraag u het u niet af. Zij zegt niet: O, jammer, ik verwelk. Betreurt gij niet wat verandert. Alle dingen samen vormen u. Kan er een wereld zijn, waarin het altijd zomer is? Wanneer er slechts één seizoen is, sterft de wereld. Maar als er twee zijn, waarin zon en regen elkaar afwisselen, of, zoals bij u, er meer zijn, dan is leven mogelijk. Afwisseling is leven. Verandering is leven. Erken dan dat de verandering rond u de inhoud betekent van het leven, dat gij zijt. Maar dat het leven onveranderlijk is, zolang er verandering is. Ook dit geldt voor u. Meest niet bang voor verandering, maar blijft uzelf. Daardoor zult gij, veranderende, uzelf vernieuwen, zonder ooit uzelf te verlaten.

De inhoud van alle leven tezamen is een zucht van de Oneindige, geslaakt omdat Hij zich een ogenblik omkeerde in Zijn dromen. De Oneindige droomt en wij zijn Zijn droom. En wij dromen en zo dromen wij de Oneindige. Het is een kringloop. In deze kringloop is nooit iets vast. Het enige vaste is het Zijn. En de enige mogelijkheid om dit zijn inhoud te geven is vrede. De enige mogelijkheid om vrede te vinden is evenwicht. En de enige mogelijkheid tot evenwicht is het erkennen van de onevenwichtigheden. Wie onevenwichtigheid erkent, vindt de uiting die onevenwichtig is, toch evenwichtig, die is evenwichtig en vrede en toch verstoring van vrede. Die is schepping van werkelijkheid en droom van de Eeuwige.

Ge wilt gelukkig zijn. Vraag u dan niet af wat geluk is. Ge wilt wijs zijn, zoek dan niet te meten wat wijsheid is. Ge wilt eeuwig zijn, bekommer u dan niet om het sterven. Wat ge zoekt, met uitsluiting van het andere, verlies je. Wat je aanvaardt als deel van alles, gewin je.

Ik ken werelden en sferen, gedompeld in duizendkleurig licht, die niets meer zijn dan uw wereld. En ik ken uw wereld, en zij is soms gedompeld in een duizendkleurig licht en is als de hoogste sferen. De verschillen maken wij. Waar wij geen verschillen meer maken, daar ontwaakt in ons de reactie op de enige waarheid, de droom die werkelijkheid is. De werkelijkheid die gedroomd wordt. En deze ene werkelijkheid maakt het mij mogelijk te spreken terwijl ik zwijg. Hier te zijn, terwijl ik hier niet ben. Om alle tijden samen te zijn met u terwijl wij elkander nooit ontmoeten. Want alle onmogelijkheden tezamen vormen de ene mogelijkheid. En de ene mogelijkheid ontleed valt slechts uiteen in de tegenstellingen, die in zich onmogelijk zijn.

Ik wil u één ding slechts meegeven. Het besef, dat gij zoals gij zijt, al omvat wat de eeuwigheid omvat, tenzij gij tracht te onderscheiden wat ge zijt en niet zijt. Laat uw gevoel de eeuwigheid duidelijk maken en laat uw wereld het antwoord zijn op uw gevoel en ge zult de waarheid kennen, die alle schijn omvat.

Goedenavond.